

систематизація регуляторних актів; оприлюднення інформації про здійснення регуляторної діяльності), а також основні засади її здійснення (єдиний підхід до підготовки аналізу регуляторного впливу та до здійснення відстежень результативності регуляторних актів; недопущення прийняття регуляторних актів, які є непослідовними або не узгоджуються чи дублюють чинні регуляторні акти; викладення положень регуляторного акта у спосіб, який є доступним та однозначним до розуміння особами, які повинні впроваджувати або виконувати вимоги цього регуляторного акта);

— систему та повноваження регуляторних органів – Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, Національного банку України, Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення, інших державних органів, центральних органів виконавчої влади. Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV (зі змінами) // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

3. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності: Закон України від 11 вересня 2003 р. № 1160-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1160-15>

УДК 346.2 (043.2)

Шелкова І.А., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет м. Київ,
Науковий керівник: Козачок І. Я., к.ю.н.

ЮРИДИЧНІ АСПЕКТИ ПРИПИНЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Діяльність суб'єктів господарювання забезпечує виробництво, обмін, реалізацію матеріальних і нематеріальних благ у сфері суспільного виробництва кожної країни. У зв'язку з динамічним розвитком господарських правовідносин постає питання внесення змін до чинного законодавства, яке регулює підстави та порядок припинення діяльності суб'єктів господарської діяльності, з метою уникнення колізій та прогалин у ньому.

Суттєві зміни умов господарювання, поява нових учасників

господарських правовідносин, відновлення законодавства призвело до створення в нашій державі нової судової практики у сфері припинення діяльності суб'єктів господарювання, що у свою чергу на цей час істотно посилює значення даного інституту та потребує нових наукових досліджень та їх упровадження в нормативно-правові конструкції чинного законодавства у сфері господарської діяльності [3, с. 31-32].

Поняття припинення суб'єкта господарювання не визначене в законодавстві України, хоча Цивільний кодекс України вказує, що юридична особа припиняється в результаті передання всього свого майна, прав та обов'язків іншим юридичним особам – правонаступникам (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або в результаті ліквідації [2, с. 44].

Господарський кодекс України відповідно дає схоже пояснення припинення суб'єкта господарювання, яке здійснюється шляхом його реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації – за рішенням власника (власників) чи уповноважених ним органів, за рішенням інших осіб – засновників суб'єкта господарювання чи їх правонаступників, а у випадках, передбачених цим кодексом, – за рішенням суду [1, с. 51].

Аналізуючи українське законодавство в контексті припинення суб'єктів господарської діяльності, можна дійти висновку, що для нього характерним є відсильний характер норм, що значно ускладнює процедуру оформлення ліквідації чи реорганізації, оскільки потребує звернення до великої кількості нормативно-правових актів та їх вивчення.

Доцільно було б об'єднати всі положення, що регулюють процедуру припинення, в єдиному кодексі, наприклад, у Господарському кодексі України, що значно б вдосконалило та полегшило цю процедуру.

Натомість на сьогодні замість кодифікації відбувається вилучення положень з Господарського кодексу України, що регулюють питання припинення суб'єктів господарювання, а саме статей 59-61 цього Кодексу.

Також для вдосконалення Господарського кодексу України варто було б включити до нього окрему главу «Державна реєстрація суб'єктів господарювання» та виділити окремим розділом чи статтею припинення суб'єктів господарювання як юридичних осіб, так і фізичних осіб – підприємців. Особливу увагу треба звернути і на фізичних осіб – підприємців, оскільки положення, що регулюють процедуру їх припинення, не містяться ні в Господарському кодексі України, ні в Цивільному кодексі України, лише в Законі України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань», що вказує на прогалини в українській системі законодавства.

Також недопрацьованою є стаття 91 Господарського кодексу України, яка регулює припинення господарських товариств, оскільки вказана стаття містить положення лише про ліквідацію, положення про реорганізацію взагалі відсутні, що є суттєвим недоліком у правовому

регулюванні цього питання.

Таким чином, нині інститут припинення суб'єкта господарювання містить низку суперечностей та прогалин, тому потребує негайного вдосконалення на законодавчому рівні з огляду на практику. Удосконалення потребують норми, які стосуються підстав припинення суб'єктів господарювання, також потребує законодавчого закріплення поняття відповідних правових категорій. Вказане сприятиме усуненню прогалин правового регулювання даного інституту.

Література

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40-44. – Ст. 356.

3. Стрільчук В. Удосконалення законодавства у сфері припинення діяльності суб'єкта господарювання, яке не пов'язане з його банкрутством / В. Стрільчук, Н. Іванюк // Підприємництво, господарство і право. – 2016. – № 5. – С. 31-36.

УДК 347.824(043.2)

Шмулявцев В.В., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Жмур Н.В., к.ю.н.

ПРОБЛЕМИ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ДЕРЖАВ У СФЕРІ МІЖНАРОДНОГО ПОВІТРЯНОГО ПРАВА

Розвиток міжнародних відносин у всіх галузях життя, в тому числі й зовнішньоекономічних, в останні роки сприяв появі цілого ряду нових тенденцій, в тому числі в галузі міжнародного повітряного права. Найбільш важливими з них є питання лібералізації та «дерегулювання» повітряного простору, які перетинаються з питаннями суверенітету держав та виконанням ними зобов'язань у сфері міжнародного повітряного права [2, с. 8-9].

Процеси інтеграції, будучи характерними для сьогодення, дуже щільно пов'язані з вищезазначеними тенденціями та мають неабиякий вплив на виконання державами взятих на себе зобов'язань у сфері міжнародного повітряного права з урахуванням суверенних прав держав та їх економічних інтересів.

Існування держав і необхідність у їх взаємодії зумовили об'єктивну потребу регулювати відносини між ними правовими засобами. Тривалий період в історії міжнародних відносин держави були єдиними їх